

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

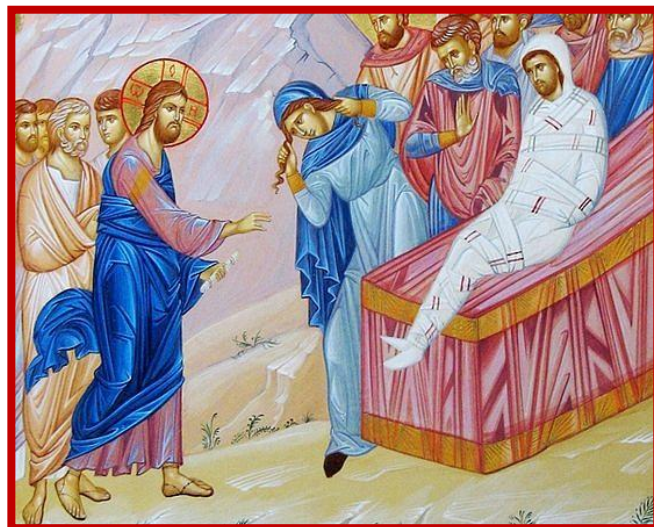
† ТРЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДПР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

В онова време Исус отиваше в града, наречен Наин; и с Него вървяха мнозина от учениците Му и много народ. А когато се приближи до градските врата, ето, изнасяха мъртвец, единичък син на майка си, а тя беше вдовица; и много народ вървеше с нея от града. Като я видя Господ, смили се над нея и рече ѝ: не плачи. И като се приближи, допря се до носилото; носачите се спряха, и Той рече: момко, тебе думам, стани! Мъртвецът, като се подигна, седна и почна да говори; и Исус го предаде на майка му. И страх обзе всички, и славеха Бога и казваха: велик пророк се издигна между нас, и Бог посети Своия народ.
(Лук. 7:11-16)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ИСУС ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЯВА СИНА НА НАИНСКАТА ВДОВИЦА

В днешния евангелски откъс Исус Христос възкресява сина на една вдовица от гр. Наин. Както идвал към града видял погребалното шествие, съжалил вдовицата и ѝ казал: „Жено не плачи“. Разбира се, плачът е нещо естествено в такива моменти. Същото се случва на всички погребални служби. Обикновено, когато пеem несравнимата погребална служба плачът спира, успокоява се. Ние християните не се сбогуваме с нашите мъртвци без надежда. Обръщате ли внимание какво повтаряме постоянно и на погребенията, и на помените? „Вечна му памет!“ и „Бог да го прости!“. Едното означава, че паметта се отваря за вечността, а другото, че мястото, където бива посрещан вярващият християнин, не е сътворената и тленна земя, но възкръсналото тяло на Богочовека Христос. Същото място, „страната на живите“, където се намират възкръсналите светци и мъченици. Когато Господ вижда вдовицата, и казва състрадателно: „Не, плачи!“ Евангелист Лука ни уверява, че тези думи не са били една обикновена

утеха, а събитие. Защото Христос възкреси детето и ѝ го предаде живо.

Възкресението на това прескъпо за вдовицата дете, както по-късно и на Лазар, са предобраз и уверение за всеобщото възкресение на мъртвите.

Смъртта, която е обща за всички хора без изключение, се превръща във всеобщо възкресение! Всички ще възкръснат, братя, за да участват в Господнята радост или да останат далеч от нея. Това зависи от човека и от избора, който е направил във времето, прекарано на земята. Зависи от степента на любовта и почитта към Бог и от любовта и прошката към ближния.

Забележителни са традициите ни, свързани с погребаните наши близки. На третия ден, на деветия, на четиредесетия, на шестия месец, на една година, но и когато ходим на гробовете пеem трисагий и постоянно повтаряме за любимите ни хора: „Вечна му памет!“, „Бог да го прости!“.

Паметта работи живително движена от любовта. И „мъртвите в Христа“ възкръсват заедно с възкръсналият Господ.

*Автор: Апостол Папакопостантину, Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“
Източник: www.hram-blagoveshenie.bg*

ЖИТИЯ НА СВЕТИНИ

СВ. ВМЧЦА ЗЛАТА МЪГЛЕНСКА
(Пострадала заради Христа на 18 октомври 1795 година)

**ПРЕП. НИКОДИМ СВЕТОГОРЕЦ: ЖИТИЕ И
СТРАДАНИЕ НА СВ. ВЕЛИКОМЪЧЕНИЦА
ЗЛАТА МЪГЛЕНСКА**

Тази дева-мъченица и непорочна невеста на Небесния Цар Христос Бог - Злата (В църковна употреба се среща и името Хриса - гръцки превод на Злата) - бе родом от едно село на име Слатина от Мъгленската епархия (Мъглен - средновековен български град (днешна Гърция). Съществувал до 18 век) в България. Бедна по произход, защото

беше дъщеря на един неизвестен сиромаш християнин, който освен нея имаше още три дъщери, Злата беше богата със своето предизбране и с природната си красота. Предизбрана бе от Бога заради горещата си вяра в Него и заради своето девство и целомъдрие, надарена бе и с природна красота, която стана повод блажената да завърши живота си със славна и доблестна мъченическа кончина.

Един от тамошните турци, виждайки нейната преголяма хубост, уязви се в сърцето си от сатанинска страст към нея и дебнеше да намери сгодено време, за да осъществи злото, което замисляше. И ето - един ден, когато Злата излезе с някои жени вѣн от селото да събира дърва, разбра това онзи агарянин, сговори се с други турци, отиде там, хвана я и я отвлече у дома си. И най-напред започна да подмамва светицата с много обещания и клетви, като се стараеше да разколебае волята ѝ и да я обърне към своята вяра. Заричаше ѝ се, че ако тя се потурчи, ще я вземе за своя жена. Сетне започна да я заплашва, че ако не се вслуша в думите му, ще я подложи на големи мъчения. Но Злата - наистина златна по име и на дело, макар внезапно попаднала в беда, като слушаше това, никак не се побоя, но призова в ума си на помощ името Христово и с голямо мъжество и дръзновение отговори:

"Аз вярвам в моя Господ Иисус Христос и на Него се покланям. Само Той е мой Жених и няма да се отрека от Него никога, дори хиляди страдания да ми причините и да раздробите тялото ми на късове."

А турците, като чуха това и размислиха, че сами няма да успеят да склонят Злата, прибегнаха към други средства. Знаейки, че жените умеят по-добре от мъжете да измамват, предадоха светицата на своите жени, като им заръчаха да си послужат с всякакви средства и с всякакви хитрости, за да я убедят. И те, като взеха при себе си мъченицата, какво ли не направиха, какви ли коварства не употребиха, с какви ли магии не си послужиха, за да надвият девицата! Така цели шест месеца се мъчеха да обърнат благословената към своето зловерие, но напразни останаха усилията им, защото блажената стоеше утвърдена върху непоклатимата скала на Христовата вяра.

Тогава повикаха родителите и сестрите на мъченицата и със страшни заплахи им заповядаха да склонят дъщеря си да се потурчи. Ако ли не сторят това, зарекоха се, че нея ще убият, а тях жестоко ще мъчат и ограбят. Като дойдоха при мъченицата родителите и сестрите ѝ (защото страхът ги принуждаваше да вършат това, което не искаха), направиха всичко, което можеха, за да смекчат нейната по-твърда и от диамант душа. Плачейки, те нареждаха:

"Пресладка дъще, смили се над самата себе си и над нас - твоите родители и сестри, защото заради теб всички ни заплашва гибел! Отречи се от Христа поне привидно, за да избавиш и себе си и нас, а Христос е милостив и ще ти прости този грях, сторен по принуда и насилие."

Тук нека всеки от нас размисли колко силна и трудна беше борбата, която дяволът повдигна, за да разколебае мъченицата. Но дерзайте, възлюбени! Силата Христова победи и в тази борба и разруши дяволските козни. Защото разумната и крепкодушна Злата, сърцето на която гореше от любов към Христа, се издигна над плътта и кръвта, над законите и пределите на естеството. И като се обърна към своите родители и сестри, тя изрече тези достойни за удивление премъдри слова:

- Вие, които ме принуждавате да се отрека от Христа - Истинския Бог, не сте вече мои родители и мои сестри. Вместо вас Баща ще ми бъде моят Господ Иисус Христос, майка - Пресветата Владичица Богородица, а сестри и братя - всички светии.

О, великодушно мъжество! О, истинска любов към Бога! О, мъдър разум, достоен за небесни похвали! Наистина, братя, изпълни се над светата словото на божествения Давид: "Баща ми и майка ми ме оставиха, но Господ ще ме приеме." (Пс. 26: 10)!

Когато друговерците и най-вече онзи зъл похитител на девицата видяха, че усилията им бяха напразни, и че не можаха да отвърнат Злата от Христовата вяра нито с хитростите, нито с другите средства, които бяха употребили, оставиха накрая ласките и думите настрана и започнаха да мъчат светицата. Най-напред цели три месеца всеки ден я биеха с тояги, после деряха ремъци от кожата ѝ и ги оставяха да висят пред очите ѝ, та дано се уплаши, като ги гледа. Кръвта подобно на река се лееше от девическото тяло на мъченицата и обагряше земята около нея. И накрая с нажежен ръжен пробиха главата ѝ - от едното ухо до другото, така че дим излезе от носа и устата ѝ.

Христовата мъченица понасяше тези най-страшни мъчения, които биха сломили и най-крепките мъже, но тя търпеше всичко с голямо мъжество, укрепявана от силата на Кръста и от своята сърдечна любов към Христа, защото както казва Св. Симеон Метафраст: "душа, свързана с връзките на любовта към Бога, смята страданията за нищо, но сред скърбите се наслаждава и сред злостраданията разсъфтява".

Като чу светата, че някъде наблизе се намира отец Тимотей - проигумен на почитаната светогорска обител Ставроникита и неин духовен старец (който ни и разказва за нейното мъченичество - мъж почтен и

достоеен за доверие) - тя му извести чрез един християнин да моли Бога за нея, та да се удостои богоугодно да завърши пътя на своето мъченичество. А онези свирепи и жестокосърдечни, или по-добре да кажем, по-свирепи и от зверовете хора, не се наситиха на всички мъчения, на които подложиха светицата, но се чудеа как е останала жива и не е умряла. О, какво ли не прави злото! Не търпейки да бъдат победени от едно момиче, те толкова се ожесточиха и разяриха, че окачиха Христовата агница на една дива круша и се нахвърлиха върху нея с ножовете си, режейки на късове светото тяло на девицата.

Така прекрасната Злата, изпитана и блеснала като злато, очистено в горнилото на мъченията, предаде светата си душа в ръцете на своя безсмъртен Жених и прие двойния венец на девството и мъченичеството. Сега тя ликува и се весели в небесните селения заедно с мъдрите деви и с всички удостоени с награда от Бога. Застанала отдясно на своя Небесен Жених Христа, тя царува заедно с Него във вечни векове. А многострадалните девически мощи на мъченицата някои от християните тайно взеха и погребяха с почит и благоговение. По нейните молитви и ние да бъдем удостоени с Царството небесно!

*Преведено от книгата "Неон мартирологион" на преп. Никодим Светогорец, известен църковен писател и канонист, съвременник на подвига на светата великомъченица. Съставеното от него житие е първоизточник на по-късните ѝ житиениси. Преводът с малки съкращения е направен по "Synaxaristes neomartyron", изд. "Православен кошер", Солун, 1984 г., стр. 95-98.
© Православна беседа*

Небесен закрилник

ПРЕП. ЙОАН РИЛСКИ ЧУДОТВОРЕЦ (19 октомври)

“Пренасяне мощите на св. Йоан Рилски в Средец” - стенопис в сградата на Софийска света метрополия, ХХI в.

ТРОПАР, ГЛАГОЛ

Покаяния основание, прописание ѹмиления,
образ ѹтешения, дѹховнаго совершения
равноангельное житие твое бысть, преподобне.
В молитвах ѹбо и в пощених и в слезах пребывавый,
отче Иоанне, моли Христа Бога о дѹшах наших.

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ПРЕНАСЯНЕ МОЩИТЕ НА СВ. ЙОАН В СРЕДЕЦ

По едно време цар Петър пак изпратил ловджиите в Рилската пустиня на лов и им заръчал да видят св. Ивана. Те обаче узнали за смъртта на светеца и като се завърнали, обадили на царя, че свети Иван е починал, че те отишли на гроба му и видели какви чудеса ставали там: слепи проглеждали, хроми проходили, болни се изцелявали. Царят се зарадвал, като чул това. Наскоро той издал заповед, щото тялото на св. Ивана да бъде пренесено в град Средец. При разкопаване на гроба тялото било открито нетленно и от него излизала приятна миризма. Тържествено мощите са били пренесени и поставени в епископската църква в град Средец.

Пренасяне на мощите на св. Ивана в Средец изглежда да е станало на 19 октомври, поради туй на тази дата започнали да празнуват паметта на свети Ивана. Датата на блажената кончина – 18 август, е била забравена и на този ден само в Рилския манастир продължили да празнуват паметта на светеца.

После мощите са пренесени в църквата на свети евангелист Лука, която е била дървена. А в последствие, със средствата на един благочестив чужденец Груда е била изградена една хубава каменна църква, посветена специално на името на свети Ивана. До нея се намирал и манастир. В тази именно църква и са били пренесени мощите на свети Ивана. Тук от мощите ставали много и големи чудеса. Всички, които с вяра прибегвали до светинята, получавали помощ.

Георги Скилица, грък по народност, секретар на византийския император Мануил I Комнин (1143-1180), в житието на свети Ивана, написано от него в благодарност към светеца за полученото изцеление, разправя за няколко чудеса, на които той е бил очевиден.

Самият император имал силно натъртване на мускулите на ръката, което придобил при падането заедно с коня си, който му затиснал ръката със седлото. В следствие на това натъртване у него ставало гърчене на жилите, което му причинявало страшни болки и се отразявало на сърцето му. От тази болест императорът много се измъчвал, така че по цели нощи не можал да заспи. Медицината на Галиена и на Хипократа се оказала безсилна да излекува тази болест. Тогава императорът решил да се обърне към св. Ивана Рилски. Когато той дошъл да се помоли и да се поклони пред мощите на св. Ивана, средецкият епископ го помазал с елей от кандилото, което горяло при светите мощи. Още след първото помазване, той усетил подобрение, а след третото помазване напълно оздравял.

Георги Скилица разправя също за чудото, станало с него. Той се разболял от една страшна болест. На третия ден той бил сломен окончателно от болестта. Високата температура изтощила организма, а липсата

на апетит още повече го разслабвала. Силите го напускали все повече и повече. Вече го заплашвала смъртта. Но като се обърнал с молитва за помощ към свети Ивана и като се помазал с водата, с която били измити светите му мощи, за три дни болестта го оставила и той напълно оздравял.

Същият Скилица съобщава и за чудесното запазване на църквата и на светите мощи от един голям пожар, който станал в Средец. Наблизо до тази църква станал един голям пожар. Пламъкът високо се издигнал във въздуха, сушата била голяма и всички се чудели как да загасят пожара. Опасявайки се от пожара да не би да пострадат светите мощи, ако вятърът духне в посока към църквата, решили внимателно да ги изнесат из църквата. Народът отишъл да изнася светите мощи. Взели ги и тръгнали с тях. Щом стигнали до портата и трябвало да преминат пътя, усетили, че краката им се подкосяват и те не могат да вървят нататък. Нито стъпка не могли да направят повече. Като че ли тежестта на ковчега ги спирала. Те видели знамение в това, че самият свети Иван не желае да напусне църквата, а със своето присъствие желае да я запази от изгаряне. Те върнали светите мощи обратно в църквата, което им се удало много лесно. Като поставили светите мощи на мястото им, задухал лек ветрец в противна на църквата посока и пожарът наскоро изгаснал. (...)

Архим. Климент Рилец „Чудесата на св. Иван Рилски и чудотворната икона на Пресвета Богородица „Осеновица“ в Рилския манастир“
Източник: www.pravoslavie.bg

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

НЕ СЕ СЪРДЕТЕ

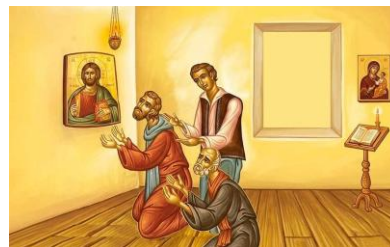
Вкъщи има прозорци, врати и ние ги затваряме, за да се обезопасим. Така трябва да постъпваме и с нашите чувства, за да запазим здравето на душата. Не се сърдете. Ако ви се надсмяват, ако ви иронизират – търпете. Предлага ви люта чушка, а вие давайте захар. Усладяйте със сладост, т.е. с блага дума. Обичайте умиленето. Припомняйте си какво ви е карало да плачете. Имайте смирение. Когато вали дъжд, водата не стои на върха, по върховете на планините, а се стича надолу, в равнините. Смирените имат благодат и благоговение и принасят добри плодове. Не бъдете тъжни. Не мислете за огорченията, не занимавайте ума си с тях. Казвайте само: „Христе мой, моля Те, не ме оставяй“. Каквото и да ви се случи, повтаряйте само тези думи, и ще намерите мир и покой за душата си.

Старецът Йероним Егински
Източник: www.pravoslavnonasledie.com

ДЕТСКИ СЪВЕТ

КОГА ЗАВЪРШВА НОЩТА И ЗАПОЧВА ДЕНЯТ?

Един старец попитал своите ученици: „Как мислите, кога завършва нощта и започва денят?“

Един отговорил: „Когато човек отдалеко може да различи куче от овца“; друг казал: „Когато стане дотолкова светло, че човек може да

различи маслина от смокиня“.

Но старецът поклатил неодобрително глава. Тогава учениците попитали него: „Авва, а кога наистина настъпва денят?“.

Старецът отговорил: „Денят започва тогава, когато поглеждайки на някого, виждаш в него свой брат. Докато гледаш на него като на чужд, като на враг, като на грешник или като на такъв, който е недостоеен за твоята любов, в твоето сърце още е нощ!“.

Всички замълчали. След известно време един от учениците попитал: „Но как да обичам такъв, който ме обижда?“.

А старецът казал: „Не започвай с любовта! Започни с молитвата! Докато не си в състояние да кажеш на човека една добра дума, кажи добра дума на Бога за този човек. Молитвата ще направи това, което не могат да направят нито силата на волята, нито убежденията. Тя незабелязано ще разтопи сърцето и ти изведнъж ще разбереш, че Господ е изцелил теб, преди да направи това с човека, за когото се молиш!“.

Така е в духовния живот! Ние често просим от Бога да промени хората, които са около нас, а Той преди всичко променя нашето сърце. И когато сърцето стане способно да вижда във всеки човек образа Божий, тогава СВЪРШВА НОЩТА И ЗАПОЧВА ДЕНЯТ!

Отец Сергей
Източник: „Православен глас“, Брой 7, 2026 г.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

18 октомври † 3 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Св. ап. и св. Лука. Св. вмчца Злата Мъгленска. Гл. 3, үтр. св. 9, ап. Гал 1:11-19 (с. 204), лит. св. Лк 7:11-16 (с. 113) [на св. св. Лука: ап. Кол. 4:5-18 (с. 400), лит. св. Лк 10:16-21 (с. 268)], [на св. Злата: 2 Кор. 6:1-10 (с. 383), лит. св. Мк 5:24-34 (с. 244]

19 октомври † Преп. Йоан Рилски Чудотворец. Св. прор. Йона. Св. мчк Уар (Тип. с. 102)

20 октомври Св. мчк Артемий Антиохийски

21 октомври *Преп. Иларий Велики. Св. Иларий, еп. Мъгленски

22 октомври *Прославление на св. мощи на св. Евтимий, патриарх Търновски. Св. равноап. Аверкий, еп. Йераполски чудотворец

23 октомври *Св. ап. Яков, брат Божий

24 октомври *Св. Богородица „Всех скорбящих радость“. (Молебен за децата с увреждания). Св. мчк Арета.

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Енорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес:
www.hram-blagoveshenie.bg